

*ближній тѣ си : нито служ-тѣ му, нито
служниж-тѣ му, нито волѣ-тѣ му, нито о-
селѣ-тѣ му, нито всичко, което е на бли-
жній-тѣ ти.*

П. Богъ какъ изискува отъ насъ да обы-
чае съсѣда си ?

От. “Както себе си „ Мат. 22; 35—40 :
Рим. 13; 9, 10.

П. Като е така, не трѣбува ли да ся ра-
дуваме когато съсѣдъ ни има всякакво добро,
и му ся наслаждава ?

От. Трѣбува.

П. Но ако не ся радуваме, а му завижда-
ме. и пожелаемъ неговы-ты нѣща, то що пра-
вимъ ?

От. Пожелаваме, и така разваляме тайж за-
повѣдь.

П. Не сме ли длѣжни да бждемъ доволни
въ това което имаме, безъ да пожелаемъ нѣ-
що на съсѣда си ?

От. Длѣжни сме. “Азъ ся научихъ, въ ка-
квото и да съмъ състояніе, да съмъ доволенъ
въ това, което имамъ „ (Фил. 4; 11—13 :
Дѣян. 20; 33). “Благочестіе-то съ доволство
е голѣмъ придобытъкъ : защото не сме вне-
сли нищо въ свѣтъ-тъ; и явно е, че нито мо-
жемъ да изнесемъ изъ него нищо. А като и-
маме хранѣ и дрехы, нека сме доволни въ
тѣхъ. „ 1 Тим. 6; 6—8 : Евр. 13; 5.

П. Всяко добро даваніе и всякой добръ
даръ отъ кого слазя ?

От. Отъ Бога. “Всяко добро даваніе и